

De igual manera, tal vez en alguno de vosotros, poseéis dentro de vuestras cualidades una cualidad que bien aprovechada os daría el triunfo, el bienestar con tanto afán buscado. Pero si no ponéis atención en estudiaros, el tesoro que poseéis en esta cualidad será como si no la poseyeráis.

El dinero para que produzca réditos no se debe quedar encerrado en una caja; hay que ponerlo en la circulación de los negocios.

La cualidad que no es utilizada, que no se pone en la circulación de la vida, es como si no se poseyera.

Conocida la aptitud o la cualidad poseída, habéis de cultivar vuestra voluntad; debéis dotarla de energía y testarudez para que domine las dificultades que puedan saliros al paso. Con resolución habéis de llegar al final de vuestro propósito. De no contar con energía y perseverancia, aún con las mejores aptitudes, estáis destinados a sucumbir, no alcanzaréis el triunfo.

J. VIDAL Y JUMBERT.

POLÍCRONAS

(Disputaires)

Disputaven una vegada acaloradament l'Espasa i la Llengua retraient quiscuna d'elles contra de l'altra els mals qu'havia causat i podia fer al mon.

El dielec se va desentrotllar de la forma següent:

—Tú, Espasa—començá dient la Llengua—ets la senyal malestruga de la guerra, i res hi ha al mon més espantós que la guerra.

—I tú, oh! Llengua (se tractava de la mala llengua)—va respondrer l'Espasa—que fas una guerra sorda al mon molt pitjor que la meva, sense espetecs de conóns, ni lluentor d'armes, ni brigit de batalles...

—L'espasa, brandada lluentejant al camp de batalla, encén les sangs dels combatents per a llençarse amb braó uns contra d'altres i assassinar-se esgarrafosament.

—I tu, Llengua, qu'amb discursos i meetings i totes menes d'escrits escalfes el cap de molta gen per a fer mil disbarats en tots sentits... ¡i'ls fan de veritat!...

—Pro, si l'espasa ha donat la mort a centenars i milers de persones!...

—Pro si la llengua ha fet mils i milions de

víctimes, malmement l'honra de persones bones e innocentes i de institucions santes i respectables!...

—Tu, Espasa, robas la vida material que es la que més estimen els homes al mon,

—I tú, Llengua, robas la vida moral del home, que es la fama, bé preuat de més valer que les riqueses totes del mon i que la meteixa vida material del cos!

—Pro, si l'espasa costa al mon rius plens de sang!...

—Es veritat; mes també ho es: que la llengua ha fet vessar al mon rierades de llàgrimes tristes i amargantes.... tantes que no tenen fi ni compte!

—Mira que tu, Espasa, gastes una crudeltat refinada: te ravejes amb tes víctimes esquinsant ses carns, foradant ses venes malmement i desfigurant la persona humana!...

—Be sí... I de tú, Llengua, s'es escrit que, tot i no tenint ossos, ne trenques de molts grosos, quan amb verí i malícia trossejes el bon nom públic de la gen; quan jutjes temeraria i lleugerament els dits i fets dels altres i fent públics tos judicis; quàn t'ocupes estisorant al pròxim, dient com cert lo duptós, exagerant les faltes i defectes d'altri segóns la antipatia i rabia que li portes, i afegint-hi sempre de més a lo qu'es veritat i has sentit a contar. Tot aixó, ja pot comprendre, qu'es greument dolorós, arrencant xiscles i gemecs a la pobra víctima per tú martiritzada.

—Pro... si l'espasa sagnanta sembra odi i rencunies, esprit d'odi i venjança que duren anys, com ho hem vist i veiem encare amb motiu de la guerra prop passada.

—Pro... si la llengua, fibleire i enredona, porta la desunió i discòrdia a les families, fa barallar a les persones, fa renyir als amics, sembra ires i envejes, rabia i antipaties entre persones qu'ans s'estimaven, i es la causa i font principal de molts crims i del malestar al mon.

—I pensar que l'espasa s'es feta servir com d'instrument per a malmetrer obres històriques de sigles, monuments artístics i culturals: per a destruir, principalment, coses santes i sagrades, en els temples i fora d'ells, amb gran injuria de Deu... ¡Aixó esgarrafa lo pensar-ho!...

—I pensar que la llengua se fa servir també per a dir mal de la vera cultura i civilització, pera enderrocarlos, si pognés; i s'utilisa per molts com de vil instrument per a esbravarse contra lo més sant i sagrat, dient paraulotes brutes, de les més grolleres i incultes... ¡Aixó esborrona el sentir-ho!...

—Raó tens, que't sobra: Pro, no'm negarás